

Manden med leen og ærkeenglen Michael i duel

Af Jonna Jepsen, forfatter og underviser, stifter af Dansk Præmatur Forening

”- Jeg oplevede min fødsel og hvordan det var at ligge alene i kuvøsen. Det er utroligt, hvordan det sidder i en resten af livet.” skriver Louise i artiklen ”Louise: Jeg sejrede” på side xx. Det har inspireret mig til at skrive om en oplevelse, vi har haft her i familien for ganske nylig.

Filip, som nu er ni år, er født i uge 27+2. Hans neonatale periode og forløb i øvrigt er ikke væsentligt i denne sammenhæng, men relevant er det at nævne, at han lå i kuvøse en måneds tid og fik en del behandling i starten. Mange blodprøvesnit i hælen og mange dropstik. Og så springer jeg til den næste relevante oplevelse: Filip havde ind til han var ét år meget ofte mareridt. Han vågnede badet i sved, storskrigende med panik og angst i ansigtet, og var svær at komme i kontakt med.

De forfærdelige mareridt aftog, men Filip har altid været mørkerød, bange for forhæng, der er trukket for, og han har haft ubehagelige forestillinger, når han skulle sove om aftenen. Og så et stort spring frem til sommeren 2001, hvor vi var på ferie. Filip stod op af sengen og fortalte, at han ikke kunne sove, fordi han ikke kunne få de ”uhyggelige billeder” væk. Han ville ikke sige, hvad det var. Han kunne ganske enkelt ikke få sig selv til at formulere oplevelsen i ord, for det ville være for uhyggeligt. Jeg brugte meget lang tid på at hjælpe ham med at åbne, og til sidst lykkedes det. Han oplevede noget, som han havde oplevet mange gange før, hver gang på næsten samme måde: han lå i en glaskiste, som var omgivet af noget meget stærkt, hvidt lys. Omkring kisten var manden med leen og nogle onde, mørke skikkelser, som kunne flyve. De mørke væsener har alle skarpe og spidse våben. I baggrunden var deres sorte slot, som de bevogtede. Men der var også nogle engle omkring kisten, og ærkeenglen Michael kæmpede med sit lyssværd mod manden med leen og de mørke skikkelser. Når Filip lå i glaskisten med det stærke, hvide lys omkring, var han urørlig, men han var alligevel bange.

Denne scene har udspillet sig i Filips hoved mange gange, og han har været så bange, at han ikke turde tale om det. Det var en befrielse for ham, da han endelig fik det sagt. Næste morgen tegnede Filip det hele på et stykke papir, som vi vi bagefter brændte og gravede ned i jorden. Herefter gik der lang tid uden forestillinger, men de dukkede op igen med jævne mellemrum, senest for en uge siden, hvor vi netop var flyttet ind i et nyt hus. En aften talte Filip og jeg i en helt anden sammenhæng om de oplevelser, han havde i kuvøsetiden, og han sagde pludselig: ”det er selvfølgelig dét, jeg ser i mine drømebilleder: glaskisten er kuvøsen, alle de mørke skikkelser med stikkende våben er dem, der stikker og skærer i mig, manden med leen er døden, der står på lur, og Michael er min skytsengel! Det burde jeg have tænkt på noget før!”.

Jeg lader billedet stå et øjeblik...

Erkendelsen har været meget positiv for Filip, men traumerne er alligevel så dybe, at vi vil arbejde med dem med professionel hjælp i form af en nænsom samtaleterapi. Jeg skriver en beretning i bladet, når forløbet er afsluttet.

I dette indlæg har jeg sat fokus på de psykiske traumer, som også har givet Filip problemer på andre områder gennem opvæksten. Men det er vigtigt at nævne, at Filip nu efter mange år med særlige hensyn og tiltag samt sanseintegrationsbehandling er en meget velfungerende dreng med tilpas selvtillid og selvværd.

